

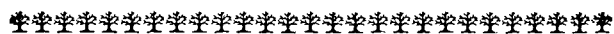
BCU Cluj / Central University Library Cluj

Duminecă 19 August 1923.
*Volume II. * Numărul 16*

 Apare tot a doua Duminecă
în Cluj, Strada Nicolae
*Filipescu nr-ul 10 ******

Abonamente: pe un an 75 lei, pe
sem. an 40 lei, Exemplarul 3 lei.
în America pe an \$ 1,00. Ex. 5 cents

Vol. II. Duminecă, 19 August 1923. No. 16.

CONȚINUTUL „EPOCEI de AUR”

CULTURĂ ȘI EDUCAȚIONALE

<i>Prăbușirea sufletului</i>	235
<i>O experiență spiritistă în Franța</i>	237

OAMENI, IDEI ȘI FAPTE

<i>Statui false în Muzeul din Luuru</i>	239
<i>Cultul religios la diferite triburi sălbatice</i>	239

ȘTIINȚĂ ȘI DESCOPERIRI

<i>Unitatea sistemului Solar</i>	138
--	-----

SANITARE ȘI MEDICALE

<i>Ce trebuie se știm despre corpul omenesc</i>	243
<i>Respirația</i>	243
<i>Circulația sângelui</i>	244

FINANȚE ȘI COMERȚ

<i>Dansul miliardelor</i>	240
<i>Lipsa de numerar</i>	240
<i>Să vor tipări bancnote de 5 și 10 milioane</i>	240

RELIGIE ȘI FILOSOFIE

<i>Simbologia sau expresiunile gândului frumos</i>	244
<i>Limba unui expert</i>	244
<i>Visterii de înțelepciune</i>	245
<i>Câteva simboluri importante</i>	246
<i>„Foc” înseamnă turburări</i>	247
<i>Nu va mai fi „mare”</i>	247
<i>Vorbitul cu morții (continuare și comp. din nr. trecut)</i>	242

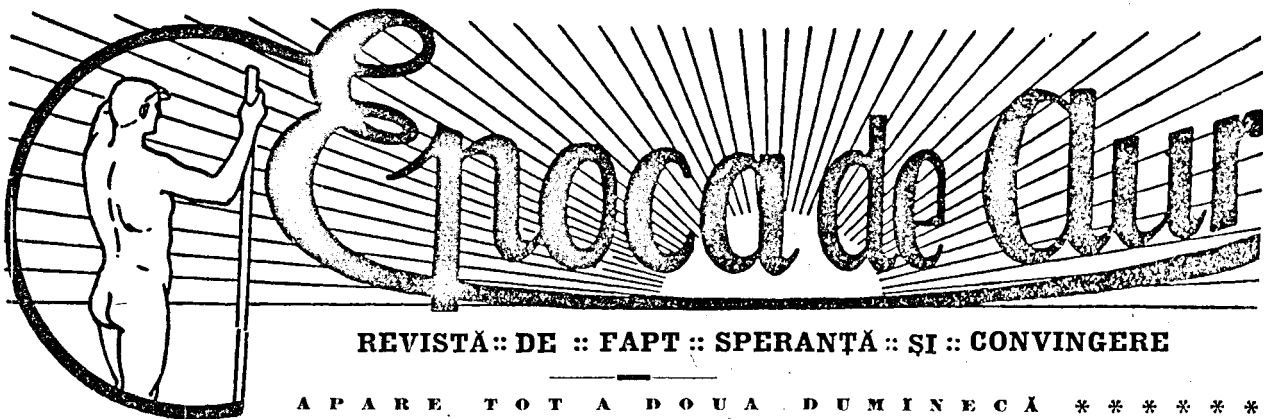
BCU Cluj / Central University Library Cluj

Apare tot a doua Duminecă în Cluj.
Strada N. Filipescu 10. — Telefon 4-46.

Redactor J. B. Sima

Abonamente: pe un an 75 lei.
pe jumătate de an 40 lei.
Numeri singuratici 3 lei exemplarul.
In America: pe un an 1 dolar.
Numeri singuratici 5 cents exemplarul.

Toate scrisorile și abonamentele să se
facă pe adresa „Epoca de Aur”
Strada N. Filipescu 10. Cluj

Epoca de Aur

REVISTĂ :: DE :: FAPT :: SPERANȚĂ :: ȘI :: CONVINGERE

A P A R E T O T A D O U A D U M I N E C Ă * * * * *

Vol. II.

Duminică 19 August 1923.

No. 16.

PRĂBUȘIREA SUFLETULUI

STĂM uimiți privind realitățile dureroase din zilele noastre și nu ne vine să credem că suntem atâta de nevolnici. Nici o străduință spre mai bine; nici o muncă nu se depune spre o înălțare a sufletului cătră adevăr. Să nu mai fie nevoie de aceasta în actuala domnie a ferului și a industriei? Nu credem, ci tocmai contrar, avem convingerea mai puternică acum că e nevoie de regenerare sufletească. Că trăim e lucru evident, dar nu e suficient, căci nu e vorba numai să trăești, ci mai cu seamă este vorba să trăești cumva. Să trăești după un ideal în care să nu primeze numai egoismul, ci tocmai contrar o activitate stăpânită de tendința de ajutorare a semenilor, o muncă în folosul obșteșc. Dar lupta trebuie dată mai ales spre o cât mai intensă chemare la viață a sufletului, căutând să-i dai o menire nobilă, în care să-și poată manifesta calitățile sale. Pentru aceasta însă trebuie să ne și formăm sufletul, și să căutăm să-l formăm și pe al altora, și mai ales-ia o vârstă mai fragedă. Oamenii maturi, mai vârstnici își au caracterul format, a li-l schimba e aproape imposibil. Opera de clădire a unei înalte vieți sufletești trebuie deci începută cu copilul; aci însă trebuie să intervie educația. Numai aceasta cunoaște scara valorilor morale, numai ea poate deprinde pe copil să știe să prețuiască.

Copilul nu se naște lipsit de anumite inclinări, el aduce cu sine tot conglomeratul caracterelor strămoșilor săi; dar cu toate acestea el se găsește cu desăvârșire desarmat în fața luptei ce-l așteaptă. Școala și toate organele de educație ale unei societăți, intervin atunci, modelând sufletul copilului, spre a putea deveni un om în întreaga accepțiune a cuvântului; un om care să știe să aprecieze valorile—stabilite din învățăminte strămășilor noștri.

Lucrul acesta însă nu se întâmplă pretutindeni. Dorința de înnoiri fără rost, a întunecat mintea unor oameni, căutând să dis-

trugă tot ceace alcătua frumosul, nobilul și lumina din sufletul nostru, pe însăși credința noastră, căutând să nu-l smulgă pe însăș Dumnezeu—marele Creator a toate.

Vom schița un caz întâmplat nu de mult, care a sgduit inimele tuturor oamenilor de bine și care ne dovedește o consecință grozavă a războiului: **prăbușirea sufletului.**

Faptul pe care-l povestim și care ni-a inspirat reflexiile acestea, nu e din domeniul legendei, ci s'a petrecut aeva într'o țară, în care domnește întunecul cel mai monstruos și mizeria cea mai grozavă. E vorba de Rusia. Conducătorii țării căutând să pervertească sufletul copiilor, și în tendința lor de a le sădi cât mai multă dragoste pentru regimul actual, întrebunțează următorul procedeu de educație foarte caracteristic, și care ne dezvăluie mentalitatea de cari sunt conduși.

Dimineața înainte de a se începe cursurile la școală, se spune rugăciunea, lucru înrădăcinat în multe locuri. Copii sub privegherea profesorului îngenunchiază, rostind „Tatăl nostru” accentuând în deosebi pe cuvintele... „pâinea noastră cea de toate zilele, dă-ne-o nouă astăzi,” cu un glas pe care tocmai lipsa acestei pâini îl face să fie pătruns de o dureroasă emoțiune. Rugăciunea terminându-se, copii sunt siliți să aștepte pâinea pe care au cerut-o lui Dumnezeu!?!

Natural, Dumnezeu scotește cu cale să-și manifesteze altfel dragostea sa față de oameni, decât prin ascultarea ordinului profesorului sovietic de a face să cadă imediat din cer pâinea.

Atunci profesorul spune copiilor flămânzi: „Iată ce face Dumnezeu, Dumnezeuul căruia vă rugați. El nu v'a dat pâinea și nici nu are să vi-o deie.”

Conform unui plan stabilit mai înainte, profesorul spune să roage „Comuna” să le dea pâinea.

Copii reluând „Tatăl nostru” înlocuiesc peste tot numele lui Dumnezeu cu „Preșe-

dinte al sovietelor“ până când ajung iar la: pâinea noastră ce-a de toate zilele.

Cum se rostesc aceste cuvinte, ușa clasei se deschide, intrând un om cu un coș mare cu pâine. În mijlocul copiilor, profesorul le spune cu un glas triumfător: Iată cine are puterea de a ne da pâine! Vedeți dar, că președintele sovietelor e mai tare decât Dumnezeu!!...

E cu putință, să întrebuițeze cineva astfel de mijloace pentru îndeplinirea scopurilor lor josnice? Da.—O pot face unii oameni lipsiți de conștiință, pentru cari nu există nimic sfânt, cari pângăresc cu vorbele lor totul la care omul ține mai mult și care formează ceva esențial pentru el.

Spre a se face o regenerare sufletească e nevoie de a cunoaște pe acest soi de oameni, de a-i căuta să-i pui în imposibilitate de a-și duce la îndeplinire scopurile lor. Numai astfel procedând vom putea duce cu toții o viață în adevăr frumoasă și demnă de trăit, în care sufletul îmbibat cu o puternică credință în Dumnezeu va ști să dea omului o perfecțiune desăvârșită, căci toate relele de care e bântuită omenirea acum, provin din lipsa acestui lucru. Dar minciuna și neîncrederea n'au adus nici odată ceva bun; nici de data aceasta nu vor încălzi pe nimeni. Viitorul, după mersul pe care l'au luat lucrurile, ne spune răspicat, că el e numai al oamenilor întregi al celor ce își iau tovarăș vieții: cinstea, adevărul dreptatea.

Din vremurile mari de azi cu oameni mici la suflet, vor răsări oamenii mari de mâine; pe urma păcatelor mari de azi, vor călca inimile mari de mâine; pentrucă nu e deal fără de vale, nici coborâș fără înălțare. N'au pierit încă toți oamenii de bine; și chiar dacă n'ar mai fi nici unul—au glas mormintele.

Pildele lor rămân vii înaintea ochilor noștri, arătându-ne calea pe care trebuie să o urmăm și noi spre a ne putea legitima dreptul nostru la o viață pornită dela Dumnezeu și care se întoarce la Dumnezeu. Intervalul acesta trebuie să fie străbătut de un puternic suflu de credință căci încă odată afirm numai ea poate scăpa: prăbușirea sufletului.

Dar sufletul nu poate fi salvat prin mere pere, precum nici credința nu constă din paie fân. Erau vremuri când masele erau ignorante și orice era deajuns pentru satisfacerea sufletului. Sub avântul culturii și educației maselor pe diferite căi, din diferite izvoare și prin diferite mijloace, astăzi acele vremuri nu mai există. Primejdia prăbușirii sufletului este astăzi mai mare ca oricând, și deci și mijloacele de salvare trebuie să fie corespunzătoare. Dacă acum 2000 de ani era deajuns cămila pentru a călători „dela Ierusalim la Ierichon“, astăzi, când lumea călătorește între București și Paris,

Londra și New-York, Chicago și Tokio, Constantinopole și Buenos Aries, Berlin și Peking etc. „cămila“, oricât de apreciată în timpurile sale, nu mai poate salva problema transportării. Azi, nu numai că se cere expresul, dar să socotește că și aceasta face prea multe zăboviri din stație în stație, și de acea lumea să urcă în aerul liber și „zboară“ nebunește dintr'un centru al lumii în altul.

Tăria sufletului stă în tăria credinței. Ori tocmai credința este astăzi primejduită. Vânturile necredinței bat cu furie la malul sufletului, care din ce în ce mai mult cedează și să prăbușește, iar valurile întră din ce în ce mai înăuntru. Iar aceste vânturi pornesc nu din cine știe ce pustietăți necunoscute, ci din locuri respectate, cari le dau puterea care o au asupra generațiunii de azi. Centrele mari de cultură, ca universitățile, teologiile, etc. sunt focare de necredință, infidelitate și ateism. Evoluția, care dă la o parte pe Dumnezeu și întronează o lege oarbă a naturii: în locul unui Creator inteligent, pornește dela preoții și profesorii ce slujesc în templele culturii și este un crez comun al tuturor cari vin sub influența lor. Spiritismul, vorbirea celor vii cu morții—după cum publicăm și în altă parte a revistei—este propagat nu de superstițioși și oameni fără carte, ci de oameni cu vază și autoritate în lumea literară și culturală.

Toate aceste sunt îndreptate în contra credinței și deci în contra sufletului, iar roadele i se văd din ce în ce mai mult. Preoții creștinismului sunt aceia cari, prin misiunea lor specială, sunt indicați pentru apărarea credinței de dușmanii moderni și deci să salveze sufletele de prăbușire; dar noi nu așteptăm ajutor din această direcție. Preoții sunt prea îngrădiți în obiceiurile vechi—cari astăzi nu mai sunt eficace pentru înfruntarea dușmanilor credinței și sufletului—pentru ca să poată face ceva. Ei sunt cu totul nepregătiți și disarmați în fața unor oameni ca acei cari propagă evoluția și spiritismul [sub pseudonimul: Știința cercetărilor psihice“], teosofia, telepatia, hipnotismul, etc. pentru inteligenți și oameni de carte, cum și lipsiți de curaj de a rupe cu trecutul credințelor deșarte pentru a lumina pe cei superstițioși și fără carte.

Ce ar putea deci să salveze credința și să evite prăbușirea sufletului? Răspunsul nostru este unic și simplu, care mai are și darul de a nu fi ascultat de nimeni, și care pare cel mai naiv dar singurul efectiv, și anume: O răspândire și propagare fără rezervă și limități a Bibliei și a învățăturilor ei în popor!

Or tocmai Biblia și răspândirea învățăturilor ei este cel mai detestabil lucru în țara noastră, și să pun mari stăruinți în ascuns

și pe față, din partea autorităților civile și bisericești, de-ai înăbuși glasul și vestea. Dar vestea Bibliei este: „Ce va fi sămănat un om, aceea va și secera“, și „cel ce seamănă vânt va secera furtună.“ Secerișul acestei stări nu e greu de prevăzut: sub influența educației generale a noroadelor, credințele deșarte dispar repede, iar nutremântul in-

dicat a le lua locul, este sequestrat, iar cei vinovați de aceasta vor trage consecințele și nu vor avea cu cine să le împartă, cum s'a întâmplat în Rusia țaristă unde noroadele au fost ținute în spuerstiție și ignoranță până ce sufletul lor s'a prăbușit, iar medicii de suflețe caută astăzi înzădar să-l mai reînvie.

C R O N I C A Ș T I I N Ţ I F I C Ă

O EXPERIENȚĂ SPIRITISTĂ ÎN FRANȚA

DE când un mare ziar parizian a oferit un premiu de 50.000 franci pentru medium-ul care va putea produce, sub un strict control științific, vreun fenomen spiritist incontestabil, interesul pentru misterele medianice a mai crescut la Paris.

Printre experimentele mai importante, merită să fie semnalat acel făcut de 34 personalități științifice pariziene, în fața cărora sub un control de o rigoare excepțională, medium-ul Jean Guzik a isbutit să producă fenomene inexplicabile, dar indiscutabile.

Printre cei 34 experimențatori, cari expun într-o scrisoare către „Le Matin“ rezultatele cercetărilor lor, se află cele mai frumoase nume ai cugetării internaționale, dela Camille Flammarion până la profesorul antoliquido, reprezentantul Ligei Crucii Roșii pe lângă societatea națiunilor, dela Marcel Prevost până la sir Oliver Lodge dela Academia Regală a Angliei, dela literatul Gimisty și până la profesorul Richet, directorul Academiei de medicină din Paris.

Interesul îl provoacă atât personalitățile, cari au făcut experiența, cât și controlul adoptat, un control cum n'a mai fost exercitat până acum în nici o știință spiritistă...

Medium-ul a fost desbrăcat în fața alor patru din experimențatori, înainte de a intra în sala de ședințe, îmbrăcat numai cu un prijamă fără buzunare. În cursul ședinței a fost ținut în fie care parte de degetul cel mic al mâinei de către un experimențator. Afară de aceasta o panglică, foarte scurtă de mătase, sigilată și plumbuită, a legat strâns mâna mediumului de acela al controlorului; ar fi trebuit să taie panglica pentru a-și libera mâna. Cei doi controlori au mai garantat contactul strâns și permanent al trupului lor cu trupul mediumului ținându-și piciorul lipit de piciorul lui.

El a constatat că în cursul ședinței, mediumul avea o atitudine absolut pasivă; numai când se producea vre-un fenomen important corpul și mâinile îi tremurau. Toți experimențatorii se țineau de mână; locurile lor erau legate două câte două cu lanțuri scurte înclinate cu lacăte. Ușa sălei, ferestrele și căminul erau strict închise și sigilate. Pe podea se așternuse tărâțe de lemn ca să se poată controla fiecare pas uman.

Odată cu declarația lor, experimențatorii publică și expertiza unui arhitect asupra inviolabilității sălei de experiențe. Experiențele sau făcut la domiciliul particular al câtorva din experimențatori și la sediul societății de studii spiritiste.

Fenomenele observate și controlate, sunt în special, de două categorii:

1) Deplasarea foarte întinsă a diverselor obiecte, fără nici un contact cu mediumul și cari se aflau la doi metri și mai mult departe de ei; 2) contacte, atingeri, și lovituri frecvente și diverse pe brațele, umerii și capul controlorilor și fenomene luminoase.

* * *

Cum vedeți, raportăm acest fapt la cronica „științifică.“ El nu este însă științific, el este o curiositate de a vorbi cu cei trecuți pe lumea cealaltă, în care știința nu are teren, iar marele Dușman al omenirii—Satan și îngerii—demoni din atmosferă—ia avantaș de această curiozitate a „savanților“ ca pentru ai amăgi și prin ei pe noroadele cari și-au pus încrederea în ei. Fenomenele spiritiste nu sunt „științifice“ pentrucă știința a *dovedit*, peste orice posibilitate de îndoială, că morții sunt morți și nu pot comunica cu cei vii. La aceasta Scriptura își adaugă mărturia ei confirmatoare, că „cei ce trăesc cel puțin știu că vor muri; dară cei morți nu știu nimic... și ei nu au nici o parte pentru totdeauna din toate câte se fac sub soare; căci nu este nici lucru, nici minte, nici știință, nici înțelepciune în mormânt unde te duci.“

Fenomenele spiritiste pe cari „savanții“ de mai sus le numesc „inexplicabile și indiscutabile“ sunt și *explicabile și discutabile*. Ele sunt lucrul demonilor din aer, îngerii căzuți în timpul lui Noe, cari nu sunt cine știe unde în iad, ci deasupra oamenilor și le cunosc viața de-aproape. Iar pentru ca să poată amăgi, ei iau forma celor morți, și dau relații din viața lor. Isus numește întreținerea cu spiritele celor morți *demonism*, pentrucă morții nu pot vorbi, și cei ce par că vorbesc cu ei vorbesc cu demonii. De altfel, așa numita „știință a cercetărilor psihice“ nu este decât vechea necromanție a evreilor și păgânilor. Sf. Pavel aduce un caz din timpul său: „Și pe când ne duceam noi la locul de rugăciune, ne eși înainte o slujnică care avea spirit ce vorbia din pântece, și care ghicind aducea mult câștig stăpânilor ei. Aceasta urmând lui Pavel și nouă striga zicând: acești oameni sunt slujitori ai lui Dumnezeu cel prea Înalt, care vă vestesc vouă cale de mântuire. Și aceasta o făcea în mai multe zile. Dar Pavel supărându-se și întorcându-se zise spiritului: în numele lui Isus Christos ție-ți poruncesc să eși afară dintr'ansa; și eși afară în acel ceas. Iar stăpânii ei văzând că s'a dus nădejdea câștigului lor, punând mâinile pe Pavel și Sila îi târâră în târg înaintea mai marilor.“ (Fapte 16:16-19) Biblia spune: „Spiritul însă spune lămurit, că în timpurile din urmă unii se vor depărta de la credință, îndreptând luarea aminte la spirite amăgitoare și învățături de demoni.“—1 Tim. 4:1.

Oricât ar fi de isteți învățații noștri de astăzi, Satan este mai isteț decât ei să-e poată înșala. Și așa se întâmplă!

UNITATEA SISTEMULUI SOLAR

DE sistemul solar se ține soarele, ca corp central, apoi la depărtări din ce în ce mai mari se află planetele următoare: *Mercur, Venus, Pământul*, cu însozitorul (satelitul) lui *Luna, Marte*, (apoi asteroizii, adică niște planete mici, vr'o 300 cunoscute până astăzi *Jupiter, Saturn, Uran și Neptun* (cei mai mari din toți planetele)) cu o suită numeroasă de sateliți.

Toate aceste corpuri cerești formează la olaltă sistemul nostru solar sau planetar. Afară de aceste corpuri mai sunt o mulțime altele, precum cometele și meteorii; apariția acestor din urmă însă în sistemul nostru solar este numai vremelnică și puține comete sunt, despre cari știm că se țin de sistemul soarelui nostru.

Acest sistem întreg poartă numele după soare, adică după corpul ce se află în centrul drumurilor ce fac planetele în jurul lui. Soarele are influență asupra tuturor prin lumina, căldura și puterea lui de atracție.

Aruncând o privire peste întregul sistem, aflăm următoarele însușiri caracteristice:

1) Toți planetele se mișcă pe drumurile (orbitele) lor în jurul soarelui, în direcțiunea în care se mișcă și soarele împrejurul osiei sale, adică dela apus spre răsărit.

2) Toți planetele se învârtesc în jurul osiei lor în direcțiunea în care se învârtesc soarele în jurul osiei sale.

3) Toți sateliții se mișcă pe orbitele lor în direcțiunea în care se mișcă planetele lor. (Această direcțiune este aceeași cu rotațiunea soarelui în jurul osiei sale).

4) Toți sateliții se rotesc în jurul osiilor în direcțiunea, în care se rotesc și planetele în jurul osiilor lor și aceasta este asemenea cu aceea a soarelui. Dela această lege generală fac excepție numai doi sateliți a lui Uran, căci aceștea se rotesc în direcțiune contrară.

5) Orbitele tuturor planetele sunt elipse; aceste elipse însă sunt așa de puțin escentrice (adică circumferențe așa de puțin turtite), încât se pot lua aproape ca circumferențe.

6) Orbitele tuturor planetelor sunt așa de puțin înclinare spre olaltă, încât mai toate se află în același plan. Acest plan coincide cu cel pe care ni-l închipuim dus prin equatorul soarelui.

7) Toate planetele au forma sferoidală adică globuri turtite la poli și umflate la equator.

8) Masa corpurilor centrale (soarele față de planete și planetele față de sateliți) este precumpănitoare. Astfel masa soarelui e mult mai mare decât masele tuturor planetelor și sateliților luați împreună; asemenea și masele planetelor sunt mai mari ca masele sateliților.

9) Toate planetele externe au sateliți, astfel Marte are doi, Jupiter patru, Saturn opt, iar Neptun doi; iar dintre cei interni numai pământul are o lună.

10) Iuteala cu care se învârtesc planetele interne

în jurul osiei lor este aproape de două ori jumătate mai mare ca cea a planetelor externe.

11) Toate planetele externe au o densitate mai mică ca a apei, pe când cele interne au o densitate cel puțin de 5 ori mai mare. Toate acestea însușiri, pe cari le admirăm în sistemul nostru solar, ne dovedesc o minunată rânduire, un admirabil mecanism. Cu drept cuvânt ne întrebăm dacă aceste însușiri sunt rezultatele unei întâmplări, sau dacă formarea întregului sistem s'a făcut după un plan inteligent, după legi neștrămutate și vecinice. În urma studiilor făcute de filozoful german Kant (1724-1804) și mai târziu de marile matematic și astronom francez Laplace 1749-1827) s'a statornicit o părere (teorie) despre formarea lumii noastre, adică a sistemului solar.

După această părere, teoria Kant—Laplace-iană, la început a fost o masă nebuloasă, în stare de gaz, care se întindea cu mult mai departe decât drumul pe care-l face Neptun, cea mai îndepărtată planetă a sistemului nostru. Temperatura acestei mase (primitive) a trebuit să fi fost foarte înaltă, căci chiar și metalele noastre, cari au lipsă de o foarte mare căldură spre a se preface în gaz, încă trebuia să fi fost în acele timpuri în stare găzoasă. Astfel fierul, care se topește la 1500 grade Celsius, spre al preface în gaz, are lipsă de o căldură cu mult mai mare, și totuși acest metal nu este cel care rezistă mai mult focului (platine de ex. se topește la o căldură de 2000 C.)

Massa aceasta găzoasă trebuia să aibă însă și o densitate foarte mică; fiindcă tocmai densitatea neînsemnată este proprietatea principală a gazurilor. La astfel de temperatură, particulele cele mici ale gazelor se îndepărtează din ce în ce mai tare de olaltă, de aceea și desimea lor devine din ce în ce mai mică.

Massa primitivă a lui Laplace s'a estins departe dincolo de orbita lui Neptun orbită, pe care o parcurge odată în jurul soarelui în timp de 165 ani.

Massa primitivă a lui Laplace s'a estins departe dinse întinde (dilata) în frigul ce domnea în univers. Fizicianul francez Ponillet a constatat cu siguranță că temperatura din univers este foarte mică (frig); orice materie însă la frig își micșorează volumul, se contrage și poate trece dintr'o stare într'alta (din găzoasă în lichidă, din lichidă în solidă). Acest fenomen de contracțiune este de foarte mare însemnată în dezvoltarea sistemului nostru; el făcea ca particulele materiei să se *strângă* la olaltă (să se asocieze) și dimpreună cu puterea *atracțiunei* dintre aceste particule, a dat naștere sistemului nostru solar.

Prin aceste două puteri, contracțiunea și atracțiunea, s'au format în timp de milioane de ani, asociațiuni de particule în deosebire regiuni a masei nebuloase, cari prin atracțiuni s'au unit în centre, sau îngrămădiri (acumulațiuni) mai mari și în sfârșit după timpuri îndelungate, prin căderea centrelor pe olaltă. s'a pus întreagă masa în mișcare de rotațiune. În urma puterii centrifugale s'au despărțit pe încet din masa nebuloasă, masele ce astăzi formează planetele, deci și pământul nostru, dimpreună cu sateliții lor, cari toți se mișcă pe orbitele lor, în urma legii gravitațiunei, iar restul masei rămase nedespărțite este soarele.

Aceasta este pe scurt teoria lui Laplace. Dr. P. I

OAMENI, IDEI ȘI FAPTE

Statui false în muzeul Luvru?

DE câtva timp presa franceză se ocupă pe larg de problema statuiilor false cari ar fi fost cumpărate de muzeul Luvru, dela diferiți anticari.

Până acum, această chestiune a preocupat numai presa și pe câțiva sculptori; însă în urma unor denunțuri adresate parchetului, justiția a fost chemată să facă lumină.

Reproducem aci un articol referitor la această chestiune, din ziarul „Le Journal“:

„O statuă „Virgina cu copilul Isus“ dispăre într-o zi din biserica din Saint-Sauveur-sur-Ecole, pentru a fi restaurată la Paris. După câtva timp statuia reapare în acelaș loc, dar toată lumea observă că era apocrifă. O plângere contra lui X... a fost depusă și cercetările au stabilit că veritabila statuă a fost vândută în America de un anticar din Paris. În acelaș timp, o adevărată campanie se poartă să atace autenticitatea a trei opere expuse la Luvru, cari aparțin iconografiei religioase din evul mediu.

Vom vedea mai târziu ce legătură este între această campanie și afacerea dela Saint-Sauveur. Mai întâiu să vedem ce se reproșează celor trei piese din muzeul Luvru! După unii, ele au fost cumpărate de „Amicii Luvruului“ și oferite de ei statului, ar fi false în parte; după alții ar fi fost direct cumpărate de muzeul Luvru și falsificate în urmă.

Ce este deci, atât în factura acestor bucăți, cât și în origina lor care să justifice atacul al căror obiect sunt?

L'Annonce aux bergers și Deux Rois—cele două opere mari, vechi,—ar proveni din Parthenay unde se ridică odată comunitatea Notre-Dame de la Couldre.

La începutul secolului al XIX-a edificiul acestei comunități fu oistrus și imprăștiat; bucățile sculptate printre cari au fost și aceste două bucăți contesate azi. Pe atunci Roma înlocuia Sparta. Epoca era cultură. Nu-i prea ardea nimănu de arheologie. Multe sculpturi ale acestui edificiu rămăseră trântite în grădinile comunității. Muschiul, edera, le acoperiră în întregime. Unele pe trei sferturi îngropate, nu mai rău decât enorme pietre fără expresie. Dar când statuul s'a consolidat când epoca se liniști, se porni un eurent formidabil pentru lucrurile de artă. Aceasta s'a întâmplat pe la 1830; de această dată se leagă și chestiunea falsificării acestor două opere, precum și de anii 1903 și 1904, când toate pietrele comunității au fost scoase în vânzare. Se știe că în 1904 un anticar din Paris a cumpărat o bună parte din ele; în acestea au fost și ceva din cele două bucăți. Pentru a le întregi, anticarul a cumpărat și restul și astfel a putut forma, din sfărîmături, cele două. Or, acest anticar a vândut în America o bună parte din ceea ce mai putea forma; se crede dar, că americanii doritori de a avea ei totul, ar fi dat sume mari de bani anticarului pentru a nu da Luvruului adevăratele statui.

Pentru limpezirea acestui lucru a fost sesizată justiția, care nu se știe dacă va putea lămuri pe arheologii cari de altfel se contrazic: unii susțin că statuile

ar fi veritabile; alții că nu corespund cu gravurile din timpul lor.

Cultul religios la diferite triburi sălbatice

ÎN unele acte ale *cultului budist*, solemnitatea se reduce la purtarea sărbătorească a statuelor, și a închipuirii spiritelor. Acestea sunt duse dela templu și până la o distanță oarecare, apoi se aduc iarăși de unde au fost luate, însoțite de tăcere și lipsite de învățături.

Cultul Calmucilor budiști locuitori asiatici întremunții Tibet și Altai, e un fel de procesiune cu cătări, căruțe și cântece de femei și bărbați. Preoții lor triști și uniliți—îmbrăcați cu halate și pânze pestrițe—merg înaintea convoiului. După sfârșitul serviciului, ei s'așează liniștiți pe niște lespezi de piatră și-și aprind lulelele lor cu tutun.

Dervișii urlători, niște călugări ai Islamismului, înfiorători la chip, urlă și muges groasnic, jucând în acelaș timp pe loc, învârtindu-și gâturile lor cu extaz, până ce amețesc și cad în mijlocul giamiei. Alți derviși cântă jalinic versete din *Coran*, șezând jos pe covoare cu picioarele încrucișate. Bice, săbii și alte lucruri, împodobesc giamia lor, denumită *Techeaua*. Mulți dintre credincioși Islamului, iau parte la aceste jocuri religioase.

Cultul unor triburi sălbatice din Siberia sunt însă și mai josnice. Aici preoții păgâni—cu *dairaua* (un fel de obiect, în care lovind, îl zornăește ursarul la noi, când joacă ursul) în mână, pe care o bat neîncetat—sunt îmbrăcați în haine rupte și cărpite. Ei joacă în felurite chipuri înaintea pioșilor lor. Preoții mai sunt împodobiți cu scoici, oase de animale și alte lucruri sunătoare, ca să cheme cu aceste zornăituri, luare aminte și mirarea credincioșilor lor.

Culte triburilor sălbatice din Africa le întrec în josnicie pe acestea, Credincioșii acestor religii strigă noaptea spre stele, lună, munți și ape; căci ei n'au pagode, nici preoți nici statui și nici cărți scrise.

Antropofagii (africani, australieni și insulari) aduc jertfe stelelor pe prizonierii lor, ori pe cei mai nevoiași dintre dânșii, înjunghiindu-i și apoi mâncându-i cu o veselie mare.

Fetișii (africani și insulari) au pierdut acum și cultul stelelor pe care l'au avut dela strămoși lor. Ei se mângâie în timpul de față cu purtarea pe pieptul lor a rădăcinelor de lemn și buruieni uscate, în semn de talisman, cu podoabe de oase găsite pe drum, cu adorarea arborilor, pietrelor, peșterilor și râpelor prăpăstioase.

Aceste obiceiuri atât de urite, cheamă a noastră luare aminte, ca să plângem starea de înjosire în care se află închinătorii acestor culturi. Ei mănăncă pe frații lor și totuși ei cred că aduc jertfe unor spirite înalte.

P. S. Dar ce e deosebirea între cultul „triburilor sălbatice“ și al triburilor „civilizate“? Cele dintâi „strigă noaptea spre stele, lună, munți și ape“, cele din urmă strigă către „statuile moarte“ de lemn etc.—N. R.

DANSUL MILIARDELOR

Căderea catastrofală a mărcii germane

Lipsa de numerar la Berlin — Asediul Băncii Imperiului — Se vor tipări bancnote de 5 și 10 milioane

GERMANIA trece astăzi printr'o criză economică fără de pereche în analele Istoriei, provocată de căderea catastrofală a mărcii germane. Dolarul, care la căderea cabinetului Wirth valora 7600 de mărci, costă astăzi 4 milioane de mărci. Valoarea mărcii germane a dispărut deci cu desăvârșire. Un milion de mărci valorează astăzi 6 mărci de dinainte de războiu, iar un miliard, 6 mii. În această situație încetează orice concepție normală de cifre și orice calcul în raporturile particulare și oficiale.

LIPSA DE NUMERAR

Căderea mărcii a provocat o lipsă extraordinară de numerar. De câteva zile clădirea Băncii Imperiului din Berlin face impresia unei cetăți asediate. Din zorii zilei și până seara târziu trimișii băncilor și întreprinderilor industriale așteaptă ore și zile întregi plata sumelor ce au de primit. Banca Imperiului este incapabilă să facă față situației, și nici nu dispune de mijloace de a putea face plățile în bancnotele ce i se cer. La aceasta se adaugă lipsa totală de banenote mari. Toate sumele se plătesc cu bancnote mici cari, față de numeroasele cereri, îngreunează și mai mult plățile. Banca Imperiului aproape nu mai dispune de banenote de 20 mii de mărci. În general plățile se fac în bancnote de 5 mii mărci. În curând se va epuiza depozitul acestor banenote și plățile vor trebui făcute în banenote de o mie de mărci.

Trebue notat că aceste banenote se tipăresc neconținut cu toate că valoarea tiparului și a hârtiei întrece cu mult valoarea lor nominală.

ASEDIUL BĂNCEI IMPERIULUI

În timpul acesta asediul Băncii Imperiului crește din zi în zi. Marile bănci și întreprinderi industriale trimit zilnic câte 15—20 de oameni pentru încasarea banilor. La aceștia se mai adaugă și particularii căroro băncile le fac plățile în cekuri către Banca Imperiului. Din zorii zilei mulțimea ocupă treptele și se instalează pe zidurile clădirii. Pe la orele 8 jum. când se deschide Cassa câte va mii de persoane așteaptă rândul să-și prezinte cecurile. Zilele trecute s'au plătit și după orele 8 seara peste 40 de miliarde.

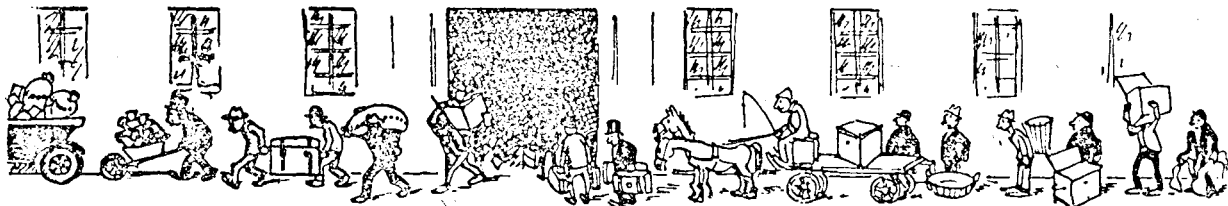
TRANSPORTUL BANCNOTELOR

Funcționarii și oamenii însărcinați cu transportul banilor ridicați de la Banca Imperiului sunt într'adevăr demni de milă. Ei mișună toată ziua în fața clădirii cu genți uriașe, cu cufer, cu coșuri, cu automobile, cu căruțe, în care trebuie să încarce pachete cu bancnote à 5 mii de mărci. Transportul acestor pachete îți face impresia unui transport de maculatură către o fabrică de hârtie.

SE VOR TIPĂRI BANCNOTE DE 5 ȘI 10 MILIOANE MĂRCI

Pentru a se înlesni această circulație fantastică de miliarde, Banca Imperiului a fost silită să tipărească bancnote de câte 5 milioane mărci cari vor fi gata în câteva zile. La începutul săptămănei viitoare se vor pune în circulație bancnotele de un milion ce au fost anunțate. În acelaș timp, Banca Imperiului este hotărâtă să tipărească și bancnote de 10 milioane.

REICHS BANK

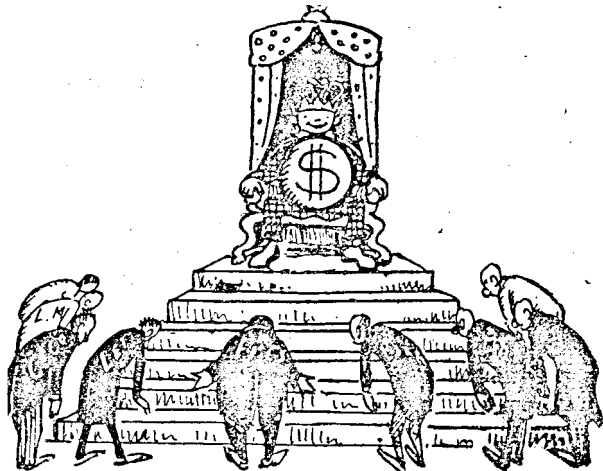
Fără îndoială poporul german trece prin una din cele mai mari crize în istoria popoarelor civilizate. Dar situația haotică din Germania este situația aproape a tuturor popoarelor și în toate țările. Care țară să poate lăuda că între granițele ei totul este numai rose? Haosul financiar cauzează mizerie de nedescris pe toate liniile vieții. Biblia, pe cari intelectualii, financiarii, bancherii, și chiar mulți preoți, o numesc „Cartea nebunilor”, „Cartea fanaticilor”, „Cartea prostiilor”, „Cartea ignoranților”, le șoptește acestora în ureche, descriind timpul de astăzi: „Afară va fi sabie, și în lăuntru ciură și foamete; cel ce va fi la câmp va muri de sabie; iar pe cel din cetate îl vor mânca foamea și ciurma. Toate mânelor vor stăbi, și toate genunchile ca apa vor ajunge. Cu saci să vor îneinge, și groază îi va acoperi; rușine va fi pe toată fața, și pe toate capetele lor pleșuve (din cauza grijelor financiare, economice și ale vieții). Lepăda-vor pe uliți argintul, și aurul lor nu va putea să-i scape, în ziua mănecii lui Dumnezeu. Nu vor putea să sature sufletele lor, și nu vor putea să umple corpul lor, căci ele au fost cauza fărâdelegii lor. (Ezek. 7:15—19)

INAINTE de război lumea credea—și mai ales cei săraci—că orice fericire pământească residă în bani „mulți.” O, de câte ori nu ne venea gândul, că dacă am avea una sută mii de mărci, sau una sută mii coroane, ruble, etc. atunci... Nu era vorba de milioane sau miliarde, Doamne ferește, așa ceva nici băncile

cele mari nu calculau: Iată, nouă [9] ani mai târziu, și lumea nu mai socotește decât în milioane și miliarde! Cine se mai uită astăzi la bancnotele de 1-100 mărci, sau 1-100 coroane austriace, ungare, polone, sau ruse? Prin restaurante și bodegi ele rămân pe masă, în prăvălii clientul le refuză pe motiv că nu-i încap în

geantă. Va să zică lumea e plină de bani, oamenii dispun de milioane și miliarde, și totuși sunt mai nefericiți ca oricând.

Care e pricina acestei abundențe de bani în toată lumea? Chestiunea aceasta a fost discutată pe larg de cei mai abili și mai iluștri financiari și specialiști economici ai lumii, s'au emis diferite teorii cu privire la cauză și efect, s'au scris mult prin ziarele și revistele mondiale, s'au scris și tipărit volume întregi cu sfa-

Pe Tine te mărim, noi, Dumnezeule!

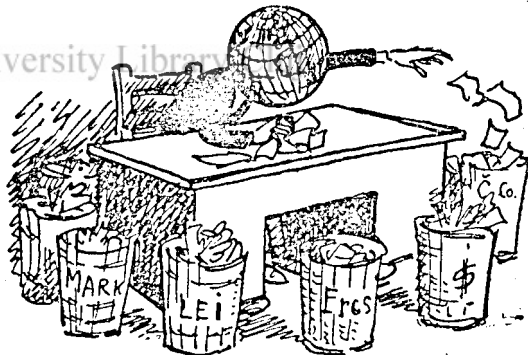
turi, directive, înnumărând cauzele ce umplu lumea cu bani superficiali. Și totuși banii să înmulțesc de minune! Mașinile tipăresc necontenit ziua noaptea și nu pot mulțumi cererile. S'a recurs dela bancnote de 1000, la cele de 10,000, apoi la 50,000, de aci s'a trecut la 100,000 apoi la 500,000, la 1.000,000, acum s'a trecut la bancnotele de câte 5 milioane și să vorbește de cele de 10 milioane, și mâine necesitatea va cere de câte un miliard, cinci, zece și o sută miliarde.

Cea mai palpabilă teorie a deprecierei monetelor era că moneda unei țări să ridică s'au scade proporțional cu importul și exportul. În fața experienței Germaniei, care exportă în toată lumea, și aproape nu importă, această teorie a căzut, iar astăzi specialiștii financiari și economiști tac.

Cauza, deși nu mulți o vor crede, este aceasta: Toate lucrurile pe pământ sunt făcute pentru un timp, în timpul acesta ele sunt folositoare omenirii, iar apoi timpurile să schimbă, și ele dispar ca necorespunzătoare. Bani nu sunt excepție. Ei au fost odată de mare valoare în legătură cu comerțul dintre indivizi și popoare. Satan a luat avantaj de aceasta pentru a-și în-

tări regatul său pe pământ și a băgat în sufletele omenilor o sete de bani încât aceștia au uitat cu totul pe Dumnezeu, și au trecut peste orice principiu al dreptății, au călcat în picioare orice omenie, orice bun simț omenesc, nu s'au oprit dela nici o fărâdelege, nedreptate, hoție, numai pentru a ajunge la bani. Biblia spune: „Rădăcina tuturor relelor este iubirea de argint [bani, și altfel].“ (1 Timotei 6:10) Deci relele de astăzi să trag în parte de aici. A sosit timpul pentru o schimbare a lucrurilor pe pământ. Ea a început în 1914. Ea este în progres. O nouă ordine se va stabili pe pământ—acea a iubirii de Dumnezeu și de aproapele, a păcii și fericirii veșnice. În acea ordine și epocă nouă, banii vor dispărea pentru simplul motiv că relele acolo nu vor fi permise sau tolerate. Deci, înainte de ai desființa cu desăvârșire, Dumnezeu le dă oamenilor atâția bani încât să se sature de ei și să se deguste pentru totdeauna, ca să nu-i mai doarească. Profetul lui Dumnezeu prezicea tocmai aceasta: „Lepăda-vor pe uliți argintul lor, și aurul lor ajunge-va ca necurătenia; argintul și aurul lor nu va putea să-i scape, în ziua mâniei lui Dumnezeu; nu vor putea să sature sufletele lor și nu vor putea umplea corpurilor lor“—fapt ce se întâmplă acum adevărat.

Intreaga lume să închină astăzi la picioarele atotputernicului Dolar și Lirei Șterlinge, singurele valute ce mai înseamnă ceva. Dar soarta lor este sigilată. Coșul le așteaptă pregătit lângă coșurile deja arbi-

Ultima soluție a banilor

pline ale măreilor, coroanelor, rublelor etc. Este mâna lui Dumnezeu asupra națiunilor. El „prinde cu mâna pe înțelepții lor în deșertăciunile gândurilor lor.“ Foarte adevărat a spus Poetul:

„Dumnezeu să mișcă pe o cale misterioasă,
Minunile Sale să-și performeze.“

A P O I

„Căile lui Dumnezeu sunt deopotrivă: furtună și liniște,
Timpuri de pericol și de pace,

Săgeata dureroasă, balsamul vindecător,

Toate sunt împărțite ca să fie cât mai mult spre bine
Prin judecăți adesea neînțelese,

Pe căi tainice și întunecate,

El scoate din rău bine perpetuu,

Și asigură bucuria urmată.

Pe când dreptatea își iea cursul cu putere,

Iubirea invită credința și speranța noastră să crească
În cele din urmă el va da lumii mustrate

Al lui apoi de pace.

„Ridică-ți privirea în sus, O pământ; nici o furtună nu poate ține
Mai mult de cât timpul hotărât de Dumnezeu.

Când lucrarea sa hotărâtă va fi sfârșită,

În bucurie tu vei uita năcazul tău.

Pe unde a trecut plugul mahnirilor tale,

Vor răsări cele mai frumoase flori ale vieții tale.

Căci Dumnezeu îți va da viață din nou,

Și toate pustiile tale vor râde și cânta.

Puneți speranța în el; planul lui pentru tine

Se va sfârși prin triumf și libertate.

Nu-ți fie teamă, ai să vezi de sigur

Al lui apoi de pace“.

VORBITORUL CU MORȚI *de J. F. Rutherford*

(Complectare din numărul trecut)

SE VOR întreba însă mulți, cum se poate ca oameni mari cum sunt Sir Conan Doyle, Sir Oliver Lodge, Prof. Hyslop și alții eminenti și învățați să fie înșelați de acești demoni? Ar fi probabil, spun aceștia, ca persoanele de o minte slabă să fie înșelate, dar să pare cu totul neînțelept a crede că oameni atât de mari și înțelepți să fie înșelați. Noi răspundem, că cel mai mare om ce a trăit vreodată n'a fost intelectual egal acestor spirite rele ținute în lanțurile întunerecului din văzduh. Dumnezeu a știut de mai înainte, și a spus-o mai dinainte prin profeții Săi, că oamenii aceștia—înțelepți în fața lor înșiși și a celor cari le urmează, vor lansa în zilele noastre argumente de acestea, vor amăgi și vor fi amăgiți. Cu mult înainte El a făcut pe sfântul Său profet să spună aceste cuvinte citate de Sf. Pavel: „Căci scris este. Pierde-voi înțelepciunea înțelepților și nimici-voi prăcepera celor cumiști: Unde este înțeleptul? Unde este cărturarul? Unde este pricinitorul veacului acestuia? Nu făcu Dumnezeu nemintoasă înțelepciunea lumii? Căci, deoarece în înțelepciunea lui Dumnezeu, lumea nu cunosc pe Dumnezeu, prin înțelepciunea ei, binevoi Dumnezeu prin nemintoșia predicii să mântuească pe cei ce cred.“ (1 Corinteni 1:19, 21) Nu vă pare într'adevăr o nebunie—vouă cari credeți în Scripturi—să vă spună acești seduși ai spiritelor: „Creștinismul trebuie să se schimbe, sau să piară?“ Cu alte cuvinte, ei afirmă, că marea făgăduință a învierii făcută de Dumnezeu trebuie să se adapteze înmulțitei lor știință, iar dacă nu, se piară.

Dar, va întreba un altul, de ce încercăm noi a tăgădui comunicația cu morții, când vorbitul cu prietenii noștri morți înseamnă pentru noi o mare consolare? Și dacă afirmația că comunicarea o face demonii este adevărată, atunci ce scop sau motiv au ei pentru a înfățișa persoane moarte de atâta vreme?

Răspunsul la aceste întrebări este adevăratul miez al nucei, ca să spunem așa. Nici când nu s'a comis o crimă, dacă în dosul ei nu a fost un motiv. Așa zisa comunicare a celor morți cu cei vii este o crimă pentru omenire, pentru că orbește ca să nu se vadă marele scop al lui Dumnezeu. Motivul ei real este acela de a ține lumea în ignoranță și întuneric cu privire la promisiunea făcută de Dumnezeu pentru mântuirea și fericirea omenirii.

Dumnezeu a zis omului: „Vei muri“; iar Satana: „Nu vei muri.“ Satana l-a mințit pe Dumnezeu. Satana todeauna s'a împotrivit planurilor lui Dumnezeu, iar Dumnezeu i-a îngăduit aceasta pentru că să lase lumea să învețe o mare lecție și pentru că la timpul său să-și preamărească puterea Sa. Marele plan al învierii făgăduit de Dumnezeu se va împlini prin Christos și prin mireasa Sa aleasă. Lui Avraam Dumnezeu i-a zis: „Prin sămânța ta se vor feriți toate familiile de pe pământ.“ Aceasta a fost sămânța promisiunii și este aceea contra căreia Satana a luptat tot timpul. Sf. Pavel spune clar, că sămânța făgăduinții este Christos—Isus, Capul, iar membrii ai trupului Său acei credincioși cari îl vor urma până la moarte și vor lua parte la întâia înviere. Când această făgăduință a fost făcută lui Avraam, Satana s'a gâ-

dit să facă pe Sara, pe soția acestuia, să nimicească această sămânță. Iar când promisiunea a ajuns până la David, Satana a încercat să-l omoare pe David.

Când Isus veni pe pământ și Satan recunoscă că El este sămânța făgăduită, Satana s'a gândit să-l prăpădească și în cele din urmă a izbutit prin oamenii săi; Dumnezeu l-a sculat însă din morți și l-a ridicat la dreapta Sa, făcându-l Cap al Bisericii Sale; al trupului Său. Satana și demonii luptă de atunci din răspuțeri împotriva Bisericii și împotriva lui Isus Christos. Ei au hotărât să nimicească adevăratul Creștinism, iar astăzi oamenii învățați spun cu fală: „Creștinismul trebuie să se acomodeze nouilor amăgiri ale Satanei, sau dacă nu, trebuie să piară.“ Câți vor fi astfel amăgiți? Isus a spus: toți, cu excepția celor aleși.

Noi am citat mai sus Scriptura, după care nu este sub cer alt nume afară de al lui Christos, în numele căruia noi trebuie să fim mântuiți. Mărturia eminenti autorități a lui Sir Conan Doyle ajunge la rezultatul, că prea s'a înfrumusețat moartea lui Christos. El [Doyle] este un bărbat foarte însemnat și dimpreună cu ceilalți profesori numiți, el are o largă influență asupra poporului, iar presa publică este deschisă lor spre a influența lumea; și astfel Satana orbește pe acești oameni și orbește pe acei cari îi ascultă și printre ei pe un mare număr de fețe bisericești, întocmai după spusa Apostolului. (2 Corinteni 4:3, 4) Dacă oamenii pot fi deplin convinși că prietenii lor trăiesc și nu sunt morți, ei vor crede firește, că omul n'a căzut niciodată; că n'a fost nici trebuință de un Mântuitor; că Isus Christos n'a murit pentru a ne mântui; că nu mai este o înviere a morților; și astfel Satana și demonii săi vor izbuti să prăpădească credința lumii în marele plan al lui Dumnezeu, acela al Invierii. Este lesne deci, să se vadă, că una dintre cele mai mari minciuni spuse astăzi neamului omenesc, cea mai grea amăgire, care caută să distrugă adevărata temelie a Cuvântului și planului lui Dumnezeu, este minciunea ce se spune lumii că vii pot să comunice cu cei morți.

Din Scriptura mai sus citată (2 Petru 2:4; Iuda 6) am văzut că demonii au fost osândiți la întuneric până la ziua Judecării celei mari. Vedem clar din aceasta, că atunci când ziua judecării va veni, ei vor fi capabili să dezvolte o putere mai mare decât oricând, pentru că într'o foarte mare măsură vor fi sloboziți din îngrădirile lor. Alte Scripturi dovedesc clar și hotărât, că noi am ajuns la Ziua când a început judecata asupra popoarelor și asupra creștinismului, și că aceasta este totodată și judecata spiritelor rele, a demonilor. Aceasta explică, de ce acest război care s'a isprăvit a fost întrebuintat ca un mijloc de a face lumea să se îndrepte spre spiritism. Marele război a fost prevestit de Isus Christos pentru o vreme, când „se va ridica popor peste popor și împărăție peste împărăție“ și aceasta va fi una dintre mărturiile sfârșitului vechii ordine a lucrurilor cari vor preceda inaugurarea noi ordini, a Epocii de Aur. Marele Invățător a arătat, că o altă dovadă a acelei vremi

va fi aceea, că războiul acesta va fi urmat de o turbare socială generală, de revoluții și nevoi, peste întreg pământul; și o vedem aceasta în progres. Ca o evidență care se adaugă, a faptului că suntem la sfârșitul vechei ordini și în zilele începutului celei noi, care va aduce Epoca de Aur, Isus a zis: „Precum au fost zilele lui Noe, așa va fi în zilele venirii Fiului Omului.” (Matei 24:37) Vom mai aminti, referindu-ne la Scripturile despre zilele lui Noe, că demonii au biruit atunci și au amăgit de fapt pe toți oamenii afară de Noe și fii săi, și că poporul era nepăsător față de predicile lui Noe, și că nu făcea decât ceea ce le mulțumia dorințele lor. Ei au lepădat pe Dumnezeu și Cuvântul Său și vedem exact același lucru dominând și astăzi; iar acei cari au cauzat acum aceasta, sunt tot demonii din zilele lui Noe. De aceea facem lumea băgătoare de seamă, să nu se lase amăgiți de Afirmațiile înțelepților ei ci să-și îndrepte atenția spre o studiere plină de grijă și de credință a Bibliei, care singură conține adevărata învățătură în ce privește mântuirea și fericirea omului făcută de Dumnezeu.

Probele din Scriptură, aduse mai sus, arată deci în mod hotărît, că morții sunt morți și nu sunt conștienți; că cei vii nu pot comunica cu morții; și că mărturia

distinșilor învățați este pe deplin și hotărît combătută de Scripturi, cari arată că în zilele noastre demonii vor exercita mai multă putere, amăgind pe mulți, făcându-i să creadă că prietenii lor morți sunt tot vii și pretinzând astfel fraudulos a le aduce un considerabil confort, de fapt însă înșelându-i și îndepărtându-i de marele aranjament făcut de Dumnezeu pentru mântuirea lor.

Rezultatul acestei amăgiri va fi în scurt timp o tot mai mare confuzie, împlinindu-se astfel profeția lui Isus: „Atunci va fi suferință mare, cum n'a fost dela începutul lumii până acum, nici nu va mai fi.”—Matei 24:21.

Oricum, acestei epoci de dezorientare îi va urma împărăția lui Christos, introducerea Epocii de Aur, în timpul cărei toate orbirile minții și orice confuzie vor înceta, iar cunoașterea de Domnul va umplea tot pământul dupăcum apele acopăr adâncurile mării, și fiecare va fi adus la cunoștința deplină a adevărului. Iar acei cari vor fi înțeleși și se vor supune voinței Domnului, vor fi binecuvântați, fiind ridicați la perfecția trupească și sufletească și se vor uni cu prietenii lor morți, pentru ca să se bucure împreună veșnic în pace, prosperitate și fericire.

C R O N I C A M E D I C A L Ă

CE TREBUE SĂ ȘTIM DESPRE CORPUL OMENESC

ÎNAINTE de a trece mai departe vom da în acest număr și câteva lămuriri generale despre construcția, structura, compoziția și funcțiunea corpului omenesc. Știința care se ocupă cu studiul corpului se numește *Anatomie*, iar *Fiziologia* se ocupă cu studiarea funcționării organelor din corp.

Structura corpului omenesc este alcătuită din schelet, format din materie tare, solidă, osoasă. Pe acest schelet atarnă, sau e lipit, înfășurat, îmbrăcat de așa numitele părți moi ale corpului (mușchi, vine, nervi, vase, artere, intestine, etc.) Toate acestea sunt acoperite înafară de piele.

Corpul omului se împarte în trei părți: capul, trunchiul și extremitățile (de sus și de jos).

Capul se compune din două părți: 1) țeasta (craniul), acoperită cu păr, având o încăpere pentru creier; 2) fața, cu încăperi pentru organele simțurilor noastre, care și anume simțul văzului, auzului, mirosului și gustului.

Capul stă pe șira spinării, de care se leagă și celelalte oase ale corpului, de aceea șira spinării trebuie privită ca baza (temelia) scheletului. Oasele servesc ca mijloc de rezistență de susținere și ocrotire a organelor noastre, corpului nostru întreg.

Oasele sunt învelite de o peliță musculară, care servește la reproducerea osului. Oasele sunt legate, reunite între ele prin închieturi, numite articulațiuni, cari prin frecarea lor continuă s'ar putea lute roade, (toci), dacă n'ar fi acolo câte o capsulă, formată din vine, care capsulă conține un lichid. Lichidul acesta servește închieturilor oaselor, precum uleiul servește părților unei mașini—să poată func-

ționa mai bine. Oasele sunt puse în mișcare de mușchii (carnea), vinele de cari sunt îmbrăcate.

În golurile (încăperile) corpului formate de oase și mușchi, se află organele (aparatele) cele mai importante de viață, ale respirației (răsuflării) ale digestiei (mistuirei), ale circulației sângelui și ale secrețiunii.

În regiunea pieptului se află organul (aparatul) respirator: Plămânii sau bujocii, cum li-se mai zice, și anume, de ambele părți, la dreapta și la stânga se află câte un organ umplut cu aer, care poate fi asemănat cu strugurii, sunt două ghinduri, cu un înveliș suptire, compus din două foi, una acopere bujocii, alta peretele coastelor. Acest înveliș se numește plevră și dă un lichid apos, care face ca plămânii să lunece ușor atât între ei, când se umplu cu aer, cât și pe pereții costali. Imbolnăvirea plevrei dă boala numită plevrită, sau pleurezie. Plămânii au la dreapta și stânga canaluri, numite bronchii, cari se unesc apoi într'un singur conduct (țevă, canal) numit trachee, care prin gură și nas comunică cu aerul din afară.

Respirația, care are de scop primenirea aerului în corpul nostru, se face în chipul următor: Coastele elastice (mlădioase) se ridică, diafragma care desparte cavitățile (încăperile, golurile) pieptului și stomacului se coboară și prin aceasta pătrunde aerul în încăperea mărită a pieptului.

Respirația se compune din două timpuri: inspirația atunci când intră aerul bun, oxigenat, în plămâni și expirația când aerul rău cu carbon (stricat) e dat afară. Expirația aceasta se produce prin aceea că coastele prin mlădierea lor, se strâng, diafragma se ridică, prin care acțiune încăperea pieptului și apoi și plămânii se strâng. Prin aceasta aerul iese afară.

Respirația e de cea mai mare însemnătate pentru corp, căci aerul trecând în plămâni, dă putere, oxigenare sângelui, transformându-l din sânge rău, negru, în sânge bun, roș, nutritiv. E bine ca aerul din afară să se tragă prin nări, și nu prin gură, căci așa aerul trece prin mai multe canale (conducente) numite larinx, trahee, bronchiile, se curăță de praf (pulbere) și ia căldura ce o are corpul nostru, așa ca să nu vatăm plămâni când ajunge acolo. Mai ales iarna să nu respirăm prin gură, ci prin nări, numai așa ne vom putea feri de răceală, tuse, boli de plămâni.

Circulația sângelui se face printr'un organ central, format din mușchii elastici, numit inimă sau cord, care poate fi comparat cu o pompă cărnoasă, care când se strânge, când se întinde. Prin această funcțiune, sângele e adus e împins în vase, vine, artere, capilare, tot canale, țevi mai mari și mai mici, și trece în toate părțile corpului și apoi curge iarăși în inimă. Această circulație intensivă a sângelui este regulată de sistemul nervos. Sângele servește la nutrirea și căldura corpului.

Bătaia pulsului, nu e altceva decât bătaia arterei, care se produce la fiecare strângere a inimei, în care momente inima aruncă o undă de sânge în artere. Când se varsă această undă de sânge în artere, atunci se simt bătăile arterei, sau pulsului, dacă punem cele din urmă patru degete ale noastre pe artera radială, care se află la închietura pumnului. Bătaia pulsului la oameni sănătoși e de 60-70 ori pe minut. Când omul are călduri mari, atunci pulsul bate mai repede (80 de ori pe minut). Din bătaia neregulată a pulsului, când mai iute când mai încet—se poate ști că omul e bolnav și trebuie întrebat medicul.

Temperatura normală a corpului este de 36.5—37.0

Celsius. Indată ce temperatura e mai urcată de 37 grade, omul e bolnav. 37.5—38—5 arată febră ușoară, și gravă când trece peste 39.5 sau 40.5.

Funcționarea tuturor organelor este regulată de sistemul nervos, a cărui centrală este creierul. Dela creier pornește în canalele coloanei vertebrale (șira spinării) măduva spinării, din care pornește nervii, de ambele părți, la dreapta și la stânga, în toate părțile corpului, ca o rețea telefonică, cu ajutorul nervilor simțim, ne mișcăm și ne gândim.

În încăperea pântecului, se află organul (aparatură) digestiv, de mistuire și de secrețiune.

Mistuirea începe în gură, și are de scop să prefacă mâncarea într'un lichid hrănitor, care e absorbit de sânge, iar rămășițele nefolositoare corpului sunt scoase afară. În fundul gurei se află deschizăturile a două canale (țevi) și anume trahea, prin care intră aerul, prevăzută cu un capac, ca să nu ajungă ceva din mâncare în acest canal, îndărăptul traheei, e deschizătura larinxului, care canal leagă gura de esofag; conduct (canal) mai larg, de 25 cm. lungime, prin care pornește mâncarea în stomah (un sac așezat sub osul pieptului, având la dreapta ficatul, la stânga splina) și din stomah mâncarea merge în intestine (mațe). Ficatul este un organ foarte bogat în sânge și produce fierea amară. Fierea vine în intestin și ajută mistuirea, prin aceea că topește grăsimile și oprește putrezirea mâncării. Splina este, iarăși un organ care produce sânge. Îndărăptul intestinului, în regiunea școlilor, de ambele părți de coloana vertebrală, se află rărunchii (rinichii), cari servesc la curățirea sângelui prin faptul că eliminează (dau afară) cantitățile de apă nefolositoare: urina. Din rinichi pornește canale mici în bășica udului, unde se adună urina și apoi e dată afară.

L. P.

Simbologia, sau expresiunile gândului frumos de H. R. Barber

LIMBA nu este decât un vehicul pentru exprimarea gândurilor; și limba care este cea mai bogată în „simboluri” și „figuri de vorbire” este socotită ca cea mai frumoasă limbă, pentru că reclamă un oarecare grad de vioiciune în apucarea gândului, iar funcțiunea activă a facultăților mintale o face mai plăcută, delicioasă.

De altă parte însă, o limbă curată, practică, este mult mai lesne înțeleasă; pentru că reclamă activitate cerebrală mai puțină; ca o regulă însă, lucrurile mai cu ușurință înțelese se și uită mai ușor, în timp ce acele cari reclamă mai multă gândire și un mai rapid exercițiu al facultăților mintale, servesc un dublu scop, „fixând” aceste lucruri în memorie și revelând și făcând mai agere și mai vioi decât înainte facultățile.

De aceea, se poate spune cu potriveală, că limba simbolică și figurativă „ascute” apetiturile mintale. Acesta este întâiul motiv, pentru ce la așa de mulți le place o glumă, o snoavă sau basm; și explică popularitatea caricaturilor și desenelor întrebuintate cu

atâta liberalitate în presa publică și în cea religioasă. Fără îndoială, acestea servesc scopul de a atârta ageritatea și a mări prin caractere specifice sprinteneala generației de azi.

Limba unui expert

Limba simbolică, figurativă, este limba expertului, a celui înaintat, dar **nu** limba începătorului, a discipolului. Iubirea și aprecierea ei trebuie cultivate prin studiu. Rostul învățătorului este să reducă limba simbolică sau figurativă la fraze clare, practice și ușor înțelese. Abilitatea acestei **învățături** n'o au însă toți; ea este un dar special. Gândurile nu și-le poate nimeni „exprima” propriu. Din acest punct de vedere de a face pe alții să „înțeleagă”, „instrucția” este o slujbă minunată. O carte care exprimă gânduri conecitate, rezonabile, fraze poetice, simbolice sau figurative, se cheamă de către studenți o „carte bună”, pentru că edifică și întărește mintea, în timp ce o altă carte care exprimă

aceeași idee în fraze tehnice, este numită o carte „seacă.” Intâia va fi citită cu plăcere, în timp ce ultima va fi curând părăsită de majoritatea cititorilor.

S'a convenit în general, că pentru multe motive Biblia este „cea mai bună carte” ce s'a scris vreodată. Ea conține o descoperire a voinței lui Dumnezeu, a legii lui Dumnezeu, a iubirii lui Dumnezeu și a planului Său. Ea este plină de cele mai mărețe și mai minunate adevăruri, dintre toate cărțile câte există. A fost scrisă de mulți scriitori, cari au trăit în veacuri diferite; și totuș este un întreg armonios și deplin. Ea arată istoricului cele mai înalte linii și stindarde, aducându-i fapte actuale, fie bune sau rele, pe care nu se silește să le înfrumusețeze, schimbe sau scuze. Ea este pionierul tuturor științelor și nimic ce tăgăduște sau contrazice învățăturile ei nu poate fi numit „știință.” Paginile istoriei sunt pline cu recordurile teoriilor omenesti, cari au avansat în scopul de a dezaproba învățăturile Bibliei. Mii dintre aceste teorii s'au scufundat în completă uitare, și autorii lor s'au uitat de mult; iar Biblia continuă majestos a-și da înțelepciunea și mărturia ei tăcută despre măreția și adevărul planului și operei celui Atotputernic, și a aduce singura probă a legii „supra-vețuirii celui mai bun.”

Biblia întrece pe toate celelalte cărți prin întrebuințarea expresiei poetice, a imaginii, simbologiei și frazei parabolice, devenind o **plăcere** a studenților din toate timpurile și lărgind câmpul exercitiului facultăților mintale mai mult decât toate cărțile la oaltă.

Vistierii de înțelepciune

Oamenii au cheltuit vieți în studierea lecțiilor ei și au găsit o comoară de informațiuni pe care au lăsat-o lumii ca un legat, și spre seara vieții au ajuns să-și dea seama, că abia „au scurmat suprafața”, ca să vorbim figurativ; și că și cea mai lungă durată a vieții omului este prea scurtă pentru descoperirea „comorilor de înțelepciune și știință” ascunse în frumoasele simboluri, chipuri și parabole ale Bibliei. Ar trebui o veșnicie, spre a descoperi adâncurile bogățiilor „înțelepciunii și științei” pe cari ea le conține. Poetul impresionat de aceasta, a scris:

„Este o mină prea adâncă,
Muritorul s'o pătrundă;
Căci săpând prin ani dearândul,
Nouă juvaere îți dau avântul.”

Biblia ar fi mult mai citită și frumusețile și armoniile ei cu mai multă diligență măsurate și mai profund savurate, dacă ea n'ar avea de luptat contra atâtor dușmani ai ei. Și, curios lucru, dușmanii ei sunt tocmai acei cari pretind că-i sunt cei mai buni prie-

teni, și faptul acesta explică abilitatea lor de a împiedeca cercetarea învățăturilor ei. Inamicii aceștia, dându-se drept prieteni ai Bibliei, cu desăvârșire necunoscători însă ai adevăratelor ei învățături și vrând să-și acopere sau ascundă această ignoranță a lor, dau scrutațiilor îndemnuri cu tendința de a-i descuraja în studiul Bibliei.

Cităm câteva observații foarte comune ale dascălilor în religione, de astăzi, la întrebări asupra explicației unor pasagii din Scripturi: „Biblia este o carte de misterii și nu poate și n'a fost intenționat să fie înțeleasă.” „Dumnezeu nu voește ca tu să te amesteci în misterele Lui.” „Prin Biblie poți să explici și să dovedești orice.” „Ea este o vioară veche din care poți scoate orice notă voești.” „De o studiezi prea mult, o să-ți eși din minți.” Afirmațiile acestea sunt false până la una, ele însă servesc un scop, acela de a adormi pe cercetător și de a ascunde ignoranța „conducătorilor orbi ai orbilor.” De îndată ce cineva s'a deșteptat la frumusețea și armonia învățăturilor Bibliei, va vedea nerozia afirmațiunilor de mai sus, și pentru acela călăuzele oarbe vor înceta de a mai fi călăuze, și, comparându-le, toate celelalte cărți să vor scufunda pentru el în neînsemnătate.

Adevărații învățători ai Bibliei

Din motivele de mai sus, sunt foarte puțini acei, cari mărturisesc pe pământ că sunt studenți în Biblie, iar numărul **adevăraților învățători ai Bibliei**, este, firește, cu mult și mai mic—foarte mic.

Apostolul Pavel ne spune că învățătorii sunt o necesitate și că Dumnezeu a dat popoului Său pe cei necesari, spunându-ne: „Și El însuși dete pe unii apostoli, pe alți profeti, pe alți binevestitori, pe alți păstori și învățători. Spre întreprinderea sfinților, pentru lucru de slujire, pentru clădirea Corpului lui Christos.”—Efeseni 4:11, 12.

Cât este deci de important, în privința aceasta, ca acei cari vor să devină învățăcei ai Cuvântului lui Dumnezeu să găsească pe învățătorii trimiși de Dumnezeu și nu pe cei falși sau făcuți de ei înșiși. Se poate pune întrebarea: Cum vom putea noi deosebi pe unul **adevărat** de unul care **este fals**? Răspunsul este ușor: adevăratul învățător ne va răspunde la întrebările noastre citând texte pentru a-și proba spusele și se va sili să armonizeze toate Scripturile și să preamărească numele, caracterul și Cuvântul lui Dumnezeu. Cel fals îți va spune, că „Biblia este o carte a misterior,” că nu poate fi înțeleasă, că este o vioară din care poți scoate orice notă ai vrea, că vei deveni nebun dacă întri prea adânc în secreturile ei.” Când le ceri „pâinea” [hrana], unul îți va da

hrana cea hrănitoare, iar celălalt o „piatră.”

Fiecare, care te descurajează de la studierea Scripturilor, și care micșorează Cuvântul Domnului, este o „călăuză oarbă,” „un păstor neadevărat,” nechemat pentru a călăuzi sau învăța. Dumnezeu și-a avut totdeauna păstorii, călăuzele, învățătorii săi adevărați.

Învățătorii orbi dela școlile de Duminecă

Cu câțiva ani în urmă cel care scrie aceste a fost profesor la o școală duminicală a Bisericii Metodiste—unul dintre călăuzitorii orbi; și el „de bună seamă era un orb,” dar nu mai mult decât miile de alți învățători la fel cari învață băeții la Școlile Duminicale lucruri pe cari ei înșiși nu le pricep. Prin providența Domnului, scriitorul a fost adus în contact cu unul dintre „învățătorii” pe cari Dumnezeu i-a trimis poporului său, cu **adevăratul păstor**—Russell.

Procurându-mi și citind „Studiile în Scripturi” ale Pastorului Russell, Biblia deveni dintr’odată pentru mine o carte nouă și cea mai interesantă de pe lume. A fost o plăcere să o citesc și studiez, și nu peste mult am putut să spun: „Orb am fost, și acum văd.” M’ăți putea întreba: „Cum ți-a devenit Biblia, pe neașteptate, așa de interesantă?” Ah! iată răspunsul:

Pastorul Russell a fost un om „trimis” dela Dumnezeu, care avea temeinicul și rarul „dar” de a învăța, istetimea de a face clar și a spune pe înțeles lucrurile scrise în Biblie într’o limbă simbolică și despre care s’a crezut că nu poate fi înțeleasă decât de Dumnezeu. Ce plăcere a fost să înveți pentru prima oară, că Biblia a fost scrisă pentru a fi înțeleasă **de către oameni!** Să înveți că ea **nu** este o taină decât pentru acei cari au neglijat să o învețe sau n’au voit să creadă în ea; că ea **nu** era o vioară veche din care să cânti orice; și că pe oamenii cari o studiază, nu-i înnebunește, ci îi face înțelepți între înțelepți! Frumosul, armoniosul „plan al lui Dumnezeu” [cheia înțelegerii Cuvântului lui Dumnezeu] l-am văzut atunci limpede.

Ce note de bucurie am experimentat atunci, când am ajuns a pricepe tipurile și umbrele în legătură cu Tabernacolul din pustie! Ce plăcere să-ți devină clare și frumoase, una după alta, parabolele lui Isus! Și ce bucurie m’a cuprins, când nenumăratele simboluri frumoase ale Bibliei mi-au oferit bogățiile lor de înțelepciune și cunoștință! Grijele mi-au fost alungate, superstițiile nimicite și ignoranța și credulitatea au dat loc în mine asigurării încrezătoare. Asupra cuvântului lui Dumnezeu s’a răvărsat atunci un mare potop de lumină și lumina aceasta continuă să strălucească și să crească mereu.

Câteva simboluri importante

Mi-a fost scopul să atrag luarea aminte asupra câtorva dintre cele mai de seamă simboluri din Biblie, nădăjduind, că unii cititori vor trage foloasele de pe urma lor în viitoarele lor studii în Biblie. Dar să nu facem greșala de a crede, că **toate** cuvintele din Biblie sunt întrebuițate **totdeauna** simbolic, și nici doar că fiecare cuvânt ar putea fi întrebuițat în asemenea chip. Greșala aceasta ar duce la extreme opuse, și ar face din multe afirmațiuni nebușie. Puțină cugetare îl va face pe unul în stare să hotărască, dacă un cuvânt este sau nu întrebuițat literal sau simbolic. Mulți cetitori s’au luptat cu cuvintele lui Isus: „Cerul și pământul vor trece, dar cuvintele mele nu vor trece.” (Matei 24:35) Asemenea cuvintele lui Pavel: „Tu, Doamne, în început întemeiat-ai pământul, și lucruri ale mânilor Tale sunt cerurile; ele vor pieri, dar Tu rămâi pururea și toate ca o haină se vor învechi.” (Evrei 1:10-11) Apoi cuvintele lui Petru: „Cerurile vor trece cu iuțeală văjiitoare... și pământul și lucrurile de pe dânsul vor fi arse de tot.” (2 Petru 3:10) Noi ne-am minunat, ce să se fi înțeles prin cuvintele acestea? Putea s’ar într’adevăr înțelege, că Dumnezeu și-a propus să nimicească atât cerul cât și pământul? Dacă ar fi în adevăr așa, de ce să trebuiască să o facă? Cer ar avea să câștige Dumnezeu din aceasta? Conducătorii religiei au fost implorați [rugați] să dea o explicație; și singurul răspuns al lor a fost proverbiala „piatră,” care o depus o greutate și groază și mai mare în inimile întrebătorilor.

S’a crezut, că este vorba despre pământul literal, nimeni însă nu a îndrăznit să afirme distrugerea cerului literal. Căci dacă motivele și argumentele pentru distrugerea pământului erau destule, din cauza fărădelegilor, păcatului, etc. ce abundă pe pământ, desigur în cer totul este sfânt și nu este nici un motiv pentru care să fie nimic. Ce piatră, ce greutate a ridicat Pastorul Russell când a atras luare aminte, că cuvintele „ceruri și pământ” sunt întrebuițate în multe locuri ale Bibliei în sensuri simbolice—înțelegând prin „ceruri” eclesiasticismul [cu fazele și sectele lui discordante], iar prin „pământ,” simbolizând ordinea socială [cu neîmpăcatele ei distincțiuni de clasă]. Dânsul a arătat totodată, că amândouă aceste cuvinte sunt întrebuițate în multe locuri în sens literal.

A! vedeți un răspuns la neliniștitoarea întrebare, care a împăcat afirmațiunile, ce la aparență se contrazic, ale Bibliei; a adus ordine într’un haos și a mulțumit și mintea și inima! Dar se va dovedi oare explicația aceasta bună în toate cazurile? Inchipuiți-

vă numai ce plăcere a fost a noastră, când principiul acesta l-am aplicat și am aflat că se potrivește fără nici o greșală.

Biblia declară limpede, că pământul nu va fi nimicuit niciodată—„Pământul rămâne în etern” (Eclesiastul 1:4), și că oamenii vor trăi pe el în totdeauna. (Psalm 37:11, 29) Că cuvântul „pământ” înseamnă într’adevăr societatea organizată, dacă este întrebuințată ca un simbol, se poate vedea bine prin referindu-ne la mai multe exemple. Cităm: „Și pământul era corupt înaintea lui Dumnezeu, și plin de violență era pământul.” (Facerii 6:11) „Plin va fi pământul de știința Domnului, precum apele acopăr fundul mărilor.”—Isaia 11:9.

Apostolul Petru se referă la cerurile și la pământul cari au fost înainte de potop și spune că au pierit în cursul potopului; iar apoi amintește de „cerurile și pământul care sunt acum” și ne spune că acestea se vor sfârși în timpul grozavului foc cu care se va încheia Vârsta aceasta. Amintește apoi, că toți creștinii așteaptă „ceruri nouă și pământ nou, în care va locui dreptatea.” (2 Petru 3:5, 7, 13) Nimeni nu se gândește la Cerurile unde locuiește Dumnezeu și toți sfinții îngeri ca fiind pline de nedreptate, din care cauză Dumnezeu să trebuiască să-l distrugă pentru a face unul nou în care să înceapă o viață nouă pe o bază dreaptă. Ceea care s’a sfârșit odată cu potopul a fost ordinea socială și religioasă de atunci, și este clar pentru oricine gândește, că ordinea socială și religioasă de astăzi, este care se sfârșește în „focul” necazurilor și strămătorărilor cari au stăpânit pe pământ dela 1914 încoace. În Rusia de pildă, a „ars” și ceriul și pământul și acum domnește anarhia.

„Foc” simbolizează „turburări”

Luată acum Biblia și cititi-o, amintindu-vă, că „focul” simbolizează turburarea și distrugerea cari sunt necesare nimicirii unei ordine, sociale și religioase [cerurile și pământul]; și vă veți minuna de lumina ce răsare îndată asupra multor texte ce erau până acum întunecate.

Un alt cuvânt care este de foarte multeori întrebuințat ca un simbol, este acela al „muntelui,” a cărui înțelegere va lumina sute de texte, făcându-ni-le frumoase și armonioase. Munții simbolizează guvernamele, împărății, și în special guvernarile **autocratice**. Uneori munții simbolizează guvernanți pământești, alteori împărăția lui Satan și iarăși alteori împărăția de o mie de ani a lui Christos, pentru care Isus ne-a învățat să ne rugăm. Câteva reflecții vor face pe cititor în stare să deosebească, dacă simbolurile se referă la guvernanți omenești, la acea a Satanei sau la a lui Christos. Să luăm câ-

teva dintre aceste exemple: „În zile de pe urmă [care e ziua noastră] muntele casei Domnului [împărăția de o mie de ani a lui Christos, pentru care Isus ne-a învățat să ne rugăm] se va întemeia pe vârful munților [asupra împărățiilor lumeste] și se va înălța peste colini [asupra guvernamelelor mai puțin autocratice, peste republici].” Pa-sagiul acesta ne dumerește și exprimă un mare și prețios adevăr într’o limbă simbolică și totuși frumoasă.—Isaia 2:2-4.

Acum să aplicăm ceea ce am învățat, la un alt text și să-i pătrundem bogăția de învățătură și cunoștință. „Din munte [împărăția lui Satan—lumea rea de astăzi] s’a rupt o piatră [simbolizând împărăția lui Christos—Daniil 2:44] de sine [prin spiritul Domnului].” (Daniil 2:45) „Iar piatra [împărăția lui Christos] se făcu un munte mare [ordinea universală a lui Christos], și umplu tot pământul.”—Daniil 2:35.

Și iarăși un alt text: „Cine ești tu, munte mare [împărăția lui Satan—ordinea, civilă, religioasă, financiară, politică, socială și industrială de astăzi, cu inegalitățile și nedreptățile ei]? Înaintea lui Zerubbabel [a Domnului] într’un șes te vei preface [democrație mondială; Domnul chiar astăzi nivelează împărăția lui Satan, aducând toate la un nivel comun].”

„Nu va mai fi Mare”

Câți creștini serioși nu s’au necăjit asupra cuvintelor: „Și nu va mai fi Mare.” (Apocalips 21:1) Și cât este de clar totuși, că cuvântul „mare” simbolizează stările neliniștite și condițiile mereu neîmpăcate ale omenirii din zilele de astăzi! Și cât de apt descrie acest simbol aceste stări de nemulțumire generală, și cât de prețios este gândul, că stările anarhice și fără astâmpăr vor înceta după cum spune textul,—ceace noi credem că se va întâmpla în curând. Biblia explică acest simbol în franze frumoase: „Nelegiuții sunt ca marea turburată când nu se poate liniști și valurile ei aruncă afară tină și lut.” (Isaia 57:20) Acelaș profet pictează astfel sfârșitul acestor neîmpăcate și haotice stări de lucruri: „Plinitatea mării [a marelor neîmpăcate] se va înturna spre tine [spre Domnul].” (Isaia 60:5) Să luăm un alt, care apt pictează starea neliniștită de azi a popoarelor și apropiata Zi de o mie de ani când Domnul va alina toate necazurile omenirii: „Ah! vuetul multor popoare! Ce vuese, ca vuetul mării; și mugetul națiunilor! Ce mugesc, ca mugetul apelor puternice. Mugesc popoarele, ca mugetul multor ape; dară Dumnezeu le va muștra, și vor fugi departe; vor fi gonite, ca pleava munților înaintea vântului, și ca pulberea vârtejului înaintea furtunei. Inde-seară totul va fi turburat, și

mai înainte de auroră nu vor mai fi." (Isaia 17:12-14) Astfel suntem asigurați că „nu va mai fi mare.”

Din lipsă de spațiu ne vom referi numai pe scurt la câteva dintre multele simboluri de acestea ce se găsesc în Biblie, și vom cere apoi cititorului să probeze potriva acestor afirmații, prin simplu citind textele amintite, cu adevărată serioșitate de minte.

„Apa” simbolizează adeseori adevărul. (Ioan 4:14; Apocalipsul 22:1) „Grindina” este un simbol al faptelor și adevărilor tari cari vatămă. (Isaia 28:17; Apocalipsul 16:21) „Aluatul” simbolizează păcatul, fătărnicia și doctrina neadevărată. (Matei 13:33; Luca 12:1) „Calul” este o mărtoagă a unei doctrine flase. (Isaia 31:3; Apocalipsul 6:2-8) „Lacul de foc și piatra pucioasă” este o frază simbolică, care, transformată în limbajul comun, înseamnă nimicire totală. Focul nimiceste, iar pucioasa intensifică ideia distrugerii.

Ceeace face Biblia interesantă

O înțelegere a acestor simboluri face din Biblie cartea cea mai interesantă și plăcută, care pune în nedumerire pe înțelepții lumii și le reduce știința la zero. Trebuie să îngăduim, că și cartea aceasta stă deschisă pentru critică dacă încercăm să dăm tuturor afirmațiilor ei o interpretare forțat literală. Suntem de asemenea de acord, că dacă îi interpretăm greșit limba simbolică, ea ne va părea fără înțeles și nearmonioasă. Din punctul de vedere al acestui lucru le incumbă criticilor ei să știe temeinic dacă îi înțeleg sau nu simbolurile, sau dacă interpretările lor sunt corecte. Altfel, ei trebuie să se oprească de a o critica, căci se fac ridicoli.

Dupăce odată am înțeles clar limba simbolică a Bibliei, frumusețile și armoniile ei ne vor părea așa de învederate, încât trebuie să vedem în criticul ce o condamnă pe

unul pe care Biblia îl numește nebun.—Proverbele 1:7; 29:11.

Înțelegerea simbolurilor, ne va ajuta să prețuim cuvintele Apostolului: „Orice Scriptură însuflată de Dumnezeu și folositoare este spre învățatură spre mustrare, spre îndreptare, spre înțelepțire care este în dreptate.” (2 Timotei 3:16) Ce concluzii mai potrivite și mai aplicabile zilelor noastre se pot aduce ca încheere acestor câteva idei, decât minunatele cuvinte figurative ale Psalmistului?:

„Dumnezeu ne este scăpare și putere, ajutor cercat foarte în nevoi. De aceea nu ne temem, chiar când pământul [structura socială de astăzi] s'ar răsturna, când munții [impărățiile] s'ar muta în inimile mării [sorbiți de radicalism]; când apele sale ar vui și ar spuma [apele înseamnă aci popoarele neîmpăcate—Vezi Apocalipsul 17:15] și munții [impărățiile] s'ar clăti de urgia ei, Sela. El este fluviu adevărului [care se va revărsa în curând], ale cărui pârae desfătează cetatea lui Dumnezeu [biserica cea adevărată]... Popoare au vuit, regate [guvernări] s'au clătit; El sună cu vocea sa, pământul se topește.” „El până la marginele pământului pune capăt rezbelelor, rupe arcul și sfărâmă lancea; cu foc arde carele.”—Psalmul 46.

Intr'o vreme Psalmul acesta a fost citit cu groază și repulsie. Și ce fericire a fost, când s'a găsit că în limbajul său figurativ el ascunde nu blesteme ci fericiri!

Este un mare privilegiu pentru noi, că trăim în zorii Epocii de Aur, la care s'a referit Daniil, ziua când „se va scula Mihael [Christos, la a doua a sa venire, pentru a lua cărmuirea]... Și va fi un timp de strămtorare cum niciodată n'a mai fost pe pământ... și știința se va înmulți.” (Daniil 12:1-4) Iar aceasta este numai o pregătire a noiei orânduiei, a Epocii de Aur, a noului cer și a noului pământ.

PLANUL DIVIN AL VÂRSTELOR

SCRIS DE PASTOR RUSSELL

gent Creator stabilit”; „Biblia, ca o descoperire dumnezească, privită în lumina rațiunii”; „De ce a îngăduit Dumnezeu răul să intre în lume?” De ce a permis pe Diavol și cât vor dura aceste; „Ziua de Judecată” când va veni și cum va fi? Conține o expunere cu privire la timpul de azi, din punctul de vedere al Bibliei. — Are 16 capitole, 356 pagini, pe hârtie bună legat frumos în pânză roșie, stampilat cu litere de aur, prețul 5 lei, în cari se include și poșta. —

ESTE O EXPUNERE sumară a planului deose cu privire la om. Conține teme (invățăturii) însemnate ca: „Noaptea de Păcat a Pământului, se va termina cu o Dimineață de bucurie”; „Existența unui suprem inteligent Creator”; „Existența unui Dumnezeu răul să intre

COMANDE LA

EDITURA „VIAȚA” CLUJ.

(Cea mai celtită carte din lume, trecând peste 5 milioane până acum)

HARFA LUI DUMNEZEU

CONSTĂ DIN 11 CAPITOLE — CUPRINDE 340 PAGINI — LEGATĂ FRUMOS, STAMPILATĂ CU LITERE DE AUR — PREȚUL 40 LEI

(CINE COMANDĂ HARFA LUI DUMNEZEU ÎMPREUNĂ CU PLANUL DIVIN, LE PRIMESTE PE AMÂNDOUĂ CU 95 LEI. POȘTA PLĂTITĂ)